

Dennis Sciama, un dels pares de la cosmologia moderna (1926-1999, Anglaterra)

Dennis Sciama, va néixer el 1926 a Manchester, Anglaterra, i va ser un dels cosmòlegs més importants de la segona meitat de segle XX. Va passar la major part de la seva carrera a les Universitats d'Oxford i de Cambridge, i va ser mentor d'altres grans físics com Martin Rees, Stephen Hawking i altres.

Després de graduar-se en física es va doctorar el 1953 a la Universitat de Cambridge, de la mà de Paul Dirac amb un treball sobre el principi de Mach i la inèrcia.

Sciama va ensenyar en universitats de gran renom com King 's College London, Anglaterra, la Universitat de Harvard, Estats Units, Universitat de Texas, Austin, Estats Units, a més de la Universitat de Cambridge (anys 50 i 60) i la Universitat d'Oxford (anys 70 i principis dels 80). El 1983 es va traslladar a Itàlia, primer a la Universitat de Trieste i després a la Universitat de Pisa.

Entre els àmbits d'estudi de Sciama s'inclouen la radioastronomia, l'astronomia de raigs X, els quàsars, les anisotropies de la radiació còsmica de microones, el medi interestel·lar i intergalàctic, la física de les astropartícules i la naturalesa de la matèria fosca. Però, sens dubte, la seva contribució més significativa va ser el seu treball en relativitat general i forats negres.

Va ser defensor de la cosmologia de l'estat estacionari de Fred Hoyle. No obstant això, durant la dècada de 1960, la teoria estacionària va començar a tenir molts arguments en contra i Sciama la va abandonar per treballar en la cosmologia del Big Bang.

Durant els seus últims anys es va dedicar a l'estudi de la matèria fosca en les galàxies. Els seus últims treballs es van centrar en perseguir una teoria de la matèria fosca explicada gràcies a l'existència d'un neutrí pesat.

Denis Sciama va morir el 1999 a Oxford.

